

სოციალური

სალიტერატურო და სამხატვრო ჟურნალი

თოლაგულისის საკრებელი

5963

№ 1.

თბილისი, 1919 წ.

წილი.

მკრანეკამარა

ფიქრთა უღრანი ტყეების მისტიჭრ გაუეღარბაში, ადამიანის მალალი სული ძიებით საზრდოობს.

პატარა კაცები მალე აღწევენ მიზანს, ინდივიდუალური შრომისა და დაუსრულებელი ძიების განვრძობის გუნება ეკარგებათ და მიჰყვებიან სხვებს, ყურს უგდებენ, იმეორებენ...

პოეტი ხელოვანი არავითარ სკოლას არ უნდა ექუთუნობეს, რომელიც შეუქმნია სხვას, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის თავისი უსახო მისვლით ზედმეტი სტუმარი იქნება პოეზიის მრავალსახეებიან დარბაზში და კამერდინერი მას უარს ეტყვის.

პოეტმა ყველას უნდა დაურვიოს თეთრი მარშორილოს

ფურცლები, რომელზეც მას დაბატავს თითოული.

ყოველმა პიროვნებამ უნდა მოიხადოს ქუდი, აუ ახალ ლექსს, ან მოთხრობას კითხულობს, ახალ სურათს მხერს, ახალ შექმნილ

მუსიკას ისმენს და გააჩუმოს ფილილი ვიშრის კრიალოხანა, რა წამს თვალს შეაეღებს სცენაზე გამოსული პიესა.

დაიმორჩილეთ ყველამ უძვირფასეს გამოთქმათა და უნახეს მიმღობათა სიმასტე, რომ მხიარული იყოს ახალი სახიგების გამოცხადება!..

შეშორდგომა „უმახკო ჩასახვის“
ამათა სავანეში.

ამ მინსს, ამ იენისს, ამ ივლისს,
გადირეკს ნოემბრის ბაღები.
მხურვალე ვნებები გამივლის,
სახახლის ჩაჭრება ქაღები.

დარჩება აუზთან სანდილი
და ძველი ფოთლები, ყვითელი
რომანზე ისვენებს შანდილი,
რომანში შეშლილი სკვითელი.

ვეწვევი განდევნილ მამათა
„უმახკო ჩასახვის“ სივანეს:
იქ შავი თოვლივით დამბოლეს
ქვარტლი და შურუსი თივანის.

სიმკაცრით შემებდავს საშვინი
თაღები შუკრული კამარის.
ჯვარს ეცივი, თუ ვინდა! საშველი
არ არის, არ არის, არ არის!

დაჭკოინ უდაბნო ქარები,
მტანჯავენ და ვიცი: გახსოვარ!
სამოკელოს ანგრევენ ხარები
წმინდაო, წმინდაო მაცხოვარ!

გრიგალთა სადაურ შებერვას
მისდევენ ფოთლების შვავები;
თებერვალს უხმობენ, თებერვალს
სამოკელოს ჯვარიდან ყვავები.

და ვიცი ღელვათა სავანი,
როდესაც ლამეა უკუნი,
და ჩემი მღუშარე სავანი
და ცეცხლის მტანჯველი გუფუნი.

ერთგვარად მიიტანს ამ სახის
შმანებას ოცნება—მტკივანი,
გახელებს—მგოსანი სასახლის,
ხელთაამანს—სახახლის მდივანი.

უხრობ ქალს კაბარეში

ცამეტ ქვასავით აინთება მწვეანე უახრობი,
დაჭრილ სკუთითვით როიალი მოფესალმინა;
შენი თვალები უაიწილენა ღამის პალამენის
ნეტამე გაიხადა აშთაშავის მერისარაირი!

ენატობ უახრობს გამარჯვები შერკოს პიოფელი,
და შემაჩროდეს შენი სახე შორის ქარვისა,
ამაჲ შხერაში ჩაიწვილა ჩემი ვიხი,
შენი თვალების ფერადიდან გამომქვირვალი!

არ იქნებოდით ქალბატონო ჩემი მსაჯული,
ყვითელ სარკეში გამოხედვა ესერაბანი,
შეჩვენებოდი ჯირითის დროს ვით სერაბინი
ქარაუჭის ქულში ვბოდისფერი მანსაჯულით.

და საზანდაროში ითოვლებდა ნისლი მითორი,
დაჭლექდებოდა შავს თვალებში ეგ სიამაჲ;
როგორუკ ყაფეში მახმედებს: მე თერძაყი,
შენი შემოსვლა და გიჟური უფროტურა!

1917 წ.

რაჟდენ გვერამე.

ლაზო - სონეტი.

ჩუქურთმად მ...ს.

სიკვდილს უჭირავს ხელში ჩემი ბედის ყანთარი,
შენზე ოცნება ჩემს იარებს ველაო აზუშებს.
როცა ღამეში წვიმა ნესტავს თანჯლისა შუშებს,
ცოვია ხედვა შენი სახის როგოლოც ხანთარი.

ელალ აღნიშნავს ჩემს ცნობრებს ყოფნის დავთარი,
მოყვით ბოშა ბედს საღლშმანთო ცოდვის ჯაჭუშებს.
მოფწონებათ თამამ ქვევით ჩემი სჯა, აზუშებს,
როცა შენს შკერდზე ავადელებ დახას აფთარი.

შაგრამ... მამუნჯებს ღამის ღანთათა ქვევა ქლოდული,
როგორუკ სუსტ ტუსაოს მამარტოებს კაონს ფოდული,
მაწამებს ფიქრი სეველით სავსე და უღამური.

ო! როს გავიგებ: — სიკვდილს, ებრძვი, ვახრობს ლადური, —
მსწოთელ გამოვიცვით სიამარის ქვას ბეელ ზოქლოთმებით,
და... მეოე ჩემს თავს მეუ დავიხრობ შენს შუქურ თმებით!

შალვა ჯარმელიძე

სამხედრო ჩაბრუნება

მე ქალაქი უფრო შემოვიყვარდა სონეტის ფორმა:
ხაფიზის რეალში ოქროთვალთი მეტად მწყობრია.
მეფურ ჯიბითის ქამანდები ჩვენ ვიცით ორმა.
ვიცით ტაგებთა მოწვილდულნი ჯვარ-ღვედობრია.

აფხორც ქეიფში დიონისო დამმეგობრია.
ქარვის მეფისქალს მამობილა ცრემლებს თქორმა.
ნელ სიმოტრებში რაც ჩემ სულის სახელდობრია,
ყველას საცქერათ იტაცა სივრცეში ქორმა.

ფფფრცხაზე სქელ წიგნებს, ძველ რვეულებს, ლურჯ ლექ-
სიკონებს.

ვდროაჯობ სიტყვებს მეფე, მონა და მამებარი.
არის შიომები სამუდამო, შერთალი, მგზნებარი.

გულის თარეში ანუქორთმებს ხატულ-სტოიქონებს.
ვრცელ ხალიჩაზე: ცისარტყელა, ქნარი, დაფინე.
დიანას ფეხთა საროკავთ მე დავაფინე!

სონეტი გიორგი სააკაძეს

ზეიადი სახე ივერიის სევდით ტყვედრია.
თარეშიბს ჰული ზედ ცხირეთის და მარაბედის.
კენესი აზრდილი: ინდოეთის, შწველ, არაბეთის.
ბაღდათი, ავღან, ყანდაარი სისხლს გაყვედრიან.

თაზედ მტრისათვის შებრალება არ გივედრია.
გათრობდა ბოლი ჯვნირებზე დამწვარ აბედის.
გარბის ყორჩიბაშ, ფეიქარხან წყველ გზაბედის.
მაგრამ სიახლე გადატყნილ ხმაღს არ ხვედრია.

ვფრავ შაჰბაბაზს დაჟირდილე მზის მუწარადი.
დიდიბულ გურჯით სახელობდენ. სპარს-ოსმალეგბი.
წმინდა გიორგის, თეთრ გიორგის, ქება მარადი!

საქართველოში მას შხამავდენ ხარბი თვალეგბი,
ღალატით დევნილს ბრმა მახვილი გულზე დაესო...
ერის სიმბოლოვ! ო, სარდალო უზენესო!..

ღაღო შავკარიანი.

ტ რ ი მ უ ე ტ ი

მარგალიტები და გიშრები, რომ ატირდებოდა,
იაგუნდები დაიმსხვრევა ზურმუხტ-ლაღებოდ,
ჩუმი სიმღერა დატყდება და ანაფირდება,
მარგალიტები და გიშრები, რომ ატირდებოდა,
ზამთრის თვალები ზღაპრების თქმას მე დამპირდებოდა.
დაიღვიან ვარსკვლავები შხის ვალაღებოდ,
მარგალიტები და გიშრები რომ ატირდებოდა,
იაგუნდები დაიმსხვრევა ზურმუხტ-ლაღებოდ.

რათღ გოგოზია.

ტ ა ვ ა ლ ტ ა დ ა.

ექვსის რკალვბრთ გამოყრთიან თვალები გრენა,
როცა ვშიშვლდები, ვით ხარკეში, მარად შენ წინა:
ქცევა გულწრფელი, უშიშარი, აღბათ, გეწყინა:
შენი ცქრიალი კამითია და ებიგრამა.

მწყდება ილაჯი, უხედები. ექრები მწარე ფიქრებოდ.
ციების ბნელის დარდით ვკოცნი ბარათში ქინას.
მოულოდნელად შემობრუნდი და დავეძინა.
ურწმუნობა დაგაწყება, როგორც დაღვრამა.

მისაწყენია ჯიუტობა ჩვენი უვაღო.
მეწამულ საზღვრებს გაგშორდები შენი რათდი:
გამოთხოვების პარადებში ტრაფრს ავანთობ.

იქ ფიცს მოიხსნის ჩემს წინაზე მზე — ცაღკაღა.—
და ოდეს უცბად გავყვითლდები, ვით სურავანდი.
ზურგს შემომბაქცევს უგემურად ბევრი შენს ვარდა.

სალამი ყველას.

სალამს ვარიგებ შვიარული, როგორც წყალღმას.
მე იახში ვარ! — ტოლუმბაშმა ვინც აღღვრამწელის;
მისტილო ვხედავ ჩემი ბედის გიუჯალოზის
არ ვავიყოლიბ არასოდეს მფარველ ანგელოსს.

მე მდბაღლ ძმებათ ვადიარე ბგური ამაყი.
რომ ვერ უწვედენენ მოკლე ხელებს შაღალ ბაღლათავებს.
თუა ქორწილი მეც უთიურღ ვარ პაშაყარი,
მოვიკედეთ — ხათრი დაუტყურო ჩხაყრის აღათებს.

აპი სიზმრები.

შოღლიღ ფიქრების კიარები მე თხიღაღურიღ,
სიზმრებში მტანჯავს დაღენღობღათ ლამის შორევე.
ღღღში შვეღალ. ანგეღოზნი მიტყერენ შურით.
ხან ჯოჯოხეთში სტუმარიღით გამოვერევი.

ენახავ მეგობარს სიყრმიღანვე მე რომ მიყვარღა.
ღღღინ რომ მიწას მიგბარეთ, — იქ კუბრში სტურავს;
აოთერს ამბობს ლამის ფერი სიჩუმის გარღა
ღა მე კი შესმის: — „არ წარმოგსთქვამ ბედის სამღღრავს!“ ...

გაჭკრა, მავრამ ჰა!... სულ სხეღ სახე აქ ინაკეთება —
წითელი თმებღ აბურღვეღიღი, თეღლ ამღფრეღელი,
ხამიღღღღიღი ტანსაღმეღი ფეხთ ეხღართებღ
„ე... ჰეი!... — ღოიღღებს — „არ მიწოღღით გაღარეღღი!...“

მზემ ფეხი ღამწეღ ნეტღ როღღს გაღღღარღღებღ!...
— ღა გაყინებულ ხეღებიღან სისხლს იწმენღს ფღრთხით —
განაღრმობს ისევე: — ტაში, ტაში რღ მღღარღღებღ,
მიღბარით გიღებს რატომ სღღენიღ, ან რატომ უღღრთხით!?

შავი ხავერდის ტანსაცმელი მსურს შიგვიკვირო,
ჩემს წითურ სახეს მეგობარო ხომ მოუხილვას!..
სეფეღარბაზი... დედოფალი... ღუნდი... პიფოა
მე ღმერთივით ვარ ჩვეთვის ნურგინ ნუ შესწუნდება!..

იცვლება წამი... თიტქის მე ვარ ბოროტ ქებაზე,
ბედვადამწვარი-მათხოვარის ბინძურ ძონძებით,
ღღუნებს ვაღამებ, პირუტყვივით ვრო ალურაზე.
მოღის გამელღლი და მამკირებს გროშის მოძვით.

არ მვილდებიან აბეზარი ქუჩის ბიჭები,
ყვატებს მამამენ, ზოჯი მუკმენ, მუჭტებს მიღერენ,
დავიწმანებ, საკრამდეათ დავიღრიჯები,
მუქარის შიშქვეშ უნებურათ ჩემდა მამღებენ..

შეველ ვაფეში... მიხარია ვერ შემამჩნიეს —
ყავა და ლეინო, მწვადები და ხაჭაპურები,
აღბრული მადა ნერწყვს მიხშირებს, ხელგზს მხეშეშირებს.
კეთილ კაცს ვემქმ, აქვთ იქით ვაუიფურები.

უცებ ლაქია... მერეება მალღივით ვაიფთ,
ვიღაც თავადი დაინახეს და გაჯავრდება,
თავადმა ღუნო მომაროდა მიღრო მოყვარეთ,
— ავიღებ ტიქის

და
უეკრათ ხელთ გამეარდება..

სირცხვილი... შიში... ჯავრით ვული ვამკინება,
მსურს აუქვიათინდე, ავატიოო ცოქმღებით სხვეები.
სამუღადმოთაც რომ დაბნულდეს არ მეწყინება,
არ მენანება მკირდასი შის ოქროს სხივებო..

ასე მაწამებს ავ სიხშირებში ავი პუღანო,
მოღლილ მრქანტულს აისზე რომ გამეღვიძება,
თუმცა მე არ მწამს სახარება და არც კუღანბი
უცებ მატყვევებს საიქიოს კდემით ძიღბო..

კოკი ებრაელიძე.

ბ რ ი მ ლ მ ბ ი

მე ხალხისაგან ცნობილ გიგათ დავიარები,
რუსთაველის პროსპექტზე, ვით წვიმიანი ქარი,
სულს სტანჯავს მზის დრჩხილებით დაჭრილი იარები,
მე ხალხისაგან ცნობილ გიგათ დავიარები,
ვანწყითხავი არვან მყავს თუ საით მივიჩქარი
ახე რაბლათ მოვედები, უღვთოდ, უზიარები;
მე ხალხისაგან ცნობილ გიგათ დავიარები,
რუსთაველის პროსპექტზე, ვით წვიმიანი ქარი.

ლიენა ლანი

ი რ მ ე ბ ი.

დავიკრებ იმედს
მეყესუფლით მომიტყენება
მომიტყურება
შემათროოლებ ნელი ამბორით
დავიზღვი წყენით
ხიხლოფე, თუმცა მწყურდება
მე მეშინია
ჟუცხო თვალი
ჩენიანები
შენი აღერსი
ოოგორც ლექსი ნახი
თავლობის
მე მიშორინდებს
მერე ამბორს უფრო ახშირებ
ჟუცებ ოთახში
შემოდიან ბნელში ქურდები
და ჩამოშლილ თმებს შევაფურებ
შიშისგან
შირმებს
ისევე შენ მთხვალ
შემოვიკან ჩენს ბალში ირმებს
მთხვალ და მოხვლა სიხარულით
ვაინხარდება...

კონსტანტინე, შალი ღრუბლიან გულს ვერ მოგვირის დარგნა;
მეძავე ქალივით თანს მომაწყენს ქვეყნის წყურება;
სული ნისლოვან ტრიაურებით შეიბურება.
უცნობი ღანდი ჩამომირქვს მგლოვიარ ხარებას.

ძალმხნდილ ხელით გამოვალემა ოთახის კარებს;
მათი ჭრიალი გულში მუნესით ჩაიხურება,
შეწყდება ჩემთვის მუნჯ ოთახის ყრუ ხმაურება.
და ხშიან ქუჩებს ღენცით ვავლებ ნაბიჯთა აწყარებას.

ლიუციფერივით ჩავეშვები ბნელ საჩაეში,
აქ მომხიდება ანტიტული ათასგვარად კაფე;
და თუ ვერ ვავძლებ, ცივ ბრინჯაოს სისუფთავეში,
სულს დაპატივებს წითელ სახლის აუტო — და — ფე;
იქ შიღწ ალერსში ვადამატობს ჭოღვევის ამინდი —
მე ვარ დასისხლულ ბოროტების გვი მიმინდი.

გ ა ლ ა ი ფ რ ი ნ ა

ვადაიფრინა სიზმარეთაში ვაოჟრავებებს,
შომსკდარი ღვარით წაილკა უვავილნარები,
ვადაიბურდა გზა შლიმარი ცეკვით ნარები,
თვალს მიეჭარა მოლანდებდა თეთრი ოაშების.

ღამიმგვობრდა ცივი ზამთრის მე დეკემბერი;
თან მხლავს მღვდამ სუსხი, უინვა და ბოროლანში,
შაფი გრივალი მესიზმარება თვლენა — ბუტანში,
ფიქს არ ასვენებს ქარი ცივთა წამონაბერი.

ბედი აღმიკვებას მე ხეტიალს საქართველოში,
ხიმი გაწყდება მგლოვიარედ ანაშღერ თარის,
მუნჯი საფლავი გაითხრება ველურ მდელოში
და ჩემთან ერთად აქ მოკვდება ავი ზამთარი.

ტ რ ი მ ლ ე ტ მ ბ ი .

ლოლის.

ჩემს ლექსებში ნოსლი დაიბანაკებს
და მისის მზიან ქორწილს არ ველი.
მწუხარება მოვა შიამბანაკებს;
ჩემს ლექსებში ნოსლი დაიბანაკებს.
ეტერიება გულს ავკლებზე დანაკებს.
მზიხარ ლილი, ვინღა მგჩნეს მფარველი.
ჩემს ლექსებში ნოსლად იბანაკებს
და მისის მზიან ქორწილს არ ველი.

ვინ ესტუმროს კოშკს ბადახშით ანაკებს.
ვინ მამლუროს თმის წაბლიანფერ ფოთლებში!
ბოლიანტით ვსეტყვავ თვალთა დანაკებს.
ვინ ესტუმროს კოშკს ბადახშით ანაკებს.
ჩემს ოცნებას დალილობა განავებს.
ალარ მჩრება ლეინო თახებ-მოთლოებში.
ვინ ესტუმროს კოშკს ბადახშით ანაკებს,
ვინ მამლუროს თმის წაბლისფერ ფოთლებში.

არ ვზებირობ ლექსს ბოწყინვალეს და ნაქებს,
ჩამქრალია ტრფიალებიც სანათლები.
ბოლიანტით ვსეტყვავ თვალთა დანაკებს;
არ ვზებირობ ლექსს ბოწყინვალეს და ნაქებს.
მითხარ ლილი დამიბორონებ წანავებს.
თუ გადავსცე სხეას ბედის კამათლები!
არ ვზებირობ ლექსს, ბოწყინვალეს და ნაქებს
ჩამქრალია ტრფიალებიც სანათლები.

Narcis.

დ რ ნ ი ა.

ის იყო ფიქვი გამიგვრანდო,
მომწყინდა ზალი, კაფე, კომფორტი...
წარსული ყრმობის თვითი ვეჯანდა,
მავონდებოდა ვით ვშაფოტი.

ბე აღარ მსურდა სიმღერა წრფელი,
სამათი დაესტეხე, სუსტი ლტწამი
და
ვით ამ ლექსში გაჩნდა წიფელი,
გამომეცხადა სათუთი წამი. —

თვალეები მუნჯი იადონია,
მომღეოალია გულის აზარტის
კოლხეთის ბაღში ვნახე დინია,
იგი
პირველი ყვავილი მარტის.

ფოთოლთა შრიალი.

ობლათ ვმოგზაურობ გზას ვუდგეიარ ტყიანს,
თვალნი ვერ ხედავენ ირგვლივ ადამიანს.

ბუნება მღუმიარებს, სიჩუმეში მკოთალი,
მისტორი წიშს ჰბადებს ფოთოლთა შრიალი...

ფოთათეთლი ოცნება მომეჩვენა, გაპქრა,
მოწნამულმა ფიქრმა გული დაძინაფრა...

განვგარძობ სიარულს, იდუმალ ბილიკთ,
იდუმალ ბილიკთ... იქით... იქით... იქით...

ნელი ზაზუბი.

„შეოცნებე ნიაზორები“

ქუთაისში ვ. გაფრინდაშვილის და ა. ცირეკიძის რედაქტორობით გამოიცა სალიტერატურო ჟურნალი „შეოცნებე ნიაზორები“.

სახელის აირჩევანში, უეჭვოთ მიქცეული აქვს ყურადღება სიტყვების მხატვრულ ხმაურს და რედაქტორებს ამ მხრივ უარი არ ეთქმის.

ჟურნალის სათაურის სიტყვების ხმაური სტოეებს შთაბეჭდილებას — თითქოს დაბინდულ ქაოსში ექანება გამოუცნობი შეფრთხება ნიავისა და მორევის და იქმნიებიან დაუსრულებელი თანტასტოუო სურათები...

ჟურნალის გარეგნული ფორმა ვერ არის არჩეული.

მონაწილეობენ: გრიგოლ რობაქიძე, პაოლო იაშვილი, ტიციან ტაბიძე, ვალერიან გაფრინდაშვილი, შალვა აფხაიძე, კოლაუ ნადირაძე, გრ. ჯაფარი, შალვა კარშელი, რაქვინ გვეტაძე, სანდრო ცირეკიძე.

ლიენა ლანი.

„შემოდგომის ცრემლები“

მიმდინარე წლის იანვრის რიცხვებში ქ. ქუთაისში გამოიცა დია ჩიანელის ნოველებისა და ლექვნიების წიგნი „შემოდგომის ცრემლები“.

პირველი წიგნი ახალგაზდა მწერლის

ცხოვრებაში ეროვნული მისი ფერის ცვალებადობა. აქ პირველად ადის ავტორი მწერლობის საბოროის მთაზე. ათასი თვალი მიიშორება მისკენ ცნობის მოყვარე მოლოდინში. ყველას სწყურია დაინახოს: შეიმოსება იგი ბრწყინვალე ნათელით თუ დაპყრავს იმ შუქსაც, რომელსაც აქამდე თან ატარებდა. ამწუხაროდ დიაჩიანელს ეს უკანასკნელი ხედა წილად. მისი წიგნი უფერულია და ჩრდილს აყენება მის სახეს. დაწერილია წვერ-მავარი კალმით; ლამაზ ხაზმოსმებს თან ახლავს თვით ნარევი ნაძალადევი ხაზები. ხშირია დრო გადასული ბუნების აღწერა, მოძველებული სტილი და სიტყვების მოსაწყენი სრესა. მეტადრე ეს უკანასკნელი აქვს ლამაზი მხატვრული გამოთქმები; მაგრამ ისინი მწერლის ხელში კლიშეთ არის ქცეული. ავტორს ვერ უნახავს ჯერ თავისი სახე. ვერ უზოგია თავისი კალამი. ეხერხება თანულის გამოძენა, მაგრამ მისთვის შესაფერი სიმოსი ვერ მოუქსოვია. ამ მხრივ მას უსათუოდ დიდი მუშაობა მართებს.

ვერ გვაქმყოფილებს აგრეთვე გამოცემის სახე. იგი იაფ-ფასიან პოლიტიკური შინაარსის ან და საკოოპერაციო ბროშურისა უფრო გვაგონებს, ვიდრე მხატვრულ გამოცემას. ასეთი უყურადღებობა არ მოეცემა ახალგაზდა ავტორი.

გ. მეგრელიშვილი. სამფერი მაი-
რალი ეჭირა ხელში, როცა ძტრის უნდო
თვალი შეესწორდა მის ნათელ სახეს:
აგაზაკმა შემთხვევამ არ დაინო ნახი გული
და დამიზნებულმა ტყვიამ განგძირა სამ-
შობლოს დავისუფლების მცველი ჯარის
კაცი პოეტი გ. მეგრელიშვილი. ეს მოხდა
ამ წლის იანვრის რიცხვებში, ახალკ-
ხეში თათრების ბრბოვებთან ბრძოლის
დროს. ის ჯერ 22 წლის ახალგაზდა იყო.
ლექსების ბეჭდვა რომ დაიწყო 15 წლის
არც კი იქნებოდა. პირველათ „სწიგრა-
ფსეკლონიში“ — „მთისნიაფი“. — შემდეგ
ნამდვილი გეოგრაფი — „გ. მეგრელიშვილი“.
მის უკანასკნელ ლექსებს ტენიკის მხრით
უეჭვო წარმატება ემჩნევა — ამავე ყურ-
ნალში დაბეჭდილი „ტრიოლეტები“, ყურ-
ნალ „აისში“ — „ჩემი მადამი“ და ქუთა-
თურ გაზ. „ჩვენს ქვეყანაში“ უკანასკნე-
ლათ დაბეჭდილი ლექსები, უთუოდ იმ-
სახურებენ ყურადღებას. მაგრამ ნიჭიერ
პოეტს ცამ აღარ დააკალა სიმღერა „თმის
წაბლისფერ ფოთლებში“ და ჩვენდა გულ-
დასაწყვეტათ უეცრათ და სამუდამოთ
გააფარდა ხელიდან „კამათლები“.

გ.

პოეტური ფელეტონები.

ქართველი პოეზია ჯერ კიდევ ვერ
არის „ძვირფას ანალიზი“. ბევრ პოეტებს
არ გაუძვირიათ ლოგოზი მღუსტები და პოე-
ზიას ვერ დაუტოვებია შემთხვევით კა-
ლითა გაშლილი პარტიული ვაჭუთები.
რამდენიმე თვის წინათ პოეტური ფე-
ლეტონებით გამოვიდა ქუთათურ გაზ.
„ბალხის მეგობრის“ ორი ნუმერი და
ერთი გაზ. „საქართველოსი“ — პირველში
შესანიშნავია თავისი სიახლით **პაოლო
იაშვილის** ლექსი „წერილი დედასთან“.
— „მეოცეში“ (გაზ. „საქა“ ფელეტონში)
გრიგოლ რომაქიძის კლასიკური ასბნის
სონეტი „აქლემი“. რომელშიც კლასური
და ეპეტურა რითმები ერთმანეთს სცეკლან.
ფორმის მხრით ეს ერთად ერთია ქარ-
თულად დაწერილ სონეტებში და არ შე-
ცდებოთ თუ გამოცდილ ხელოვანის კა-
ლმის შედეგათ ჩავთვლით. იქვე არის
ტიციან ტაბიძის ინტიმური ლექსი „ბო-
ვაშიის ტყე“. რომელსაც მეგობრულათ
გამოეხმაურა „**ჯვარის წერები დაისში**“.
სახოვადოთ ალც ერთი უშნო ლექსი არ
არის ამ ფელეტონებში დაბეჭდილი: მხო-
ლოთ უცნობი ავტორის გომელ ლექსს
„ალურსის ბალს“ შეაქვს დისონანსი
საერთო შთაბეჭდილებაში.

ბ.

რედაქტორი: გრიგოლ ცეცხლაძე.

ქვეყნისთვის

თოლაბულისის

ქუჩის

სარტყელი

წლიური ფასი—32 მან., ნახევარი წლით—20 მან., სამი თვით—12 მან.
ცალკე ნუბერი 5 მან.

მისამართი—თბილისი, სსს. ქუჩა, № 5 „თოლაბულისის სარტყელის“ რედაქცია.
რედაქტორი: გრიგოლ ცეცხლაძე.

იხეველ

გალაკტიონ ტაბიძის

ლექსების მეორე წიგნი.

თ 711 / 2
1919

ფანო 5 მან.